

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สองได้ยุติลงหลาย ๆ ประเทศทั่วโลกก็ได้มีการเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจ โดยเฉพาะประเทศที่เคยตกเป็นเมืองขึ้นนั้นยังมีความริบเร่งในการพัฒนาเศรษฐกิจมากกว่าประเทศที่ไม่ได้ตกเป็นเมืองขึ้น เนื่องจากว่าระบบเศรษฐกิจของประเทศที่เคยตกเป็นเมืองขึ้นนั้นมีพื้นฐานเศรษฐกิจที่ตกต่ำจากภาวะของสงคราม การเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจนั้นไม่ได้มีเฉพาะในประเทศที่เคยตกเป็นเมืองขึ้นเท่านั้น แต่ประเทศที่ไม่เคยตกเป็นเมืองขึ้นหรือประเทศมหาอำนาจที่เป็นผู้นำในช่วงสงครามโลก เช่น สหรัฐอเมริกา เป็นต้น ก็ยังต้องมีการพัฒนาเศรษฐกิจอยู่เรื่อย ๆ ไป ทั้งนี้เนื่องมาจากการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศนั้นมีจุดมุ่งหมาย คือ ต้องการให้ประชาชนในประเทศอยู่ดีกินดีมีมาตรฐานการครองชีพที่สูงขึ้นซึ่งเป็นเป้าหมายหลักที่สำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจ ซึ่งกลยุทธ์หรือแผนที่จะใช้จะเป็นเครื่องมือในการพัฒนาเศรษฐกิจของแต่ละประเทศก็ไม่เหมือนกัน โดยบางประเทศจะเน้นในเรื่องของการพัฒนาอุตสาหกรรมเป็นหลัก แต่อีกประเทศก็จะเน้นการพัฒนาในด้านเกษตรกรรมเป็นหลัก การที่จะเน้นการพัฒนาในด้านใดนั้นก็ขึ้นอยู่กับลักษณะทางกายภาพ เช่น สภาพดินฟ้าอากาศ จำนวนทรัพยากรของประเทศที่มีอยู่ และอีกประการหนึ่งก็ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้บริหารประเทศด้วย อย่างไรก็ตาม ก็ยังมีอีกหลาย ๆ ประเทศทั่วโลกที่ได้ให้ความสำคัญและมีนโยบายส่งเสริมให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักในการพัฒนาเศรษฐกิจ เริ่มตั้งแต่ ปี ค.ศ 1960 เป็นต้นมา การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้เข้ามามีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างมากไม่ว่าจะเป็นการท่องเที่ยวภายใน(domestic tourism) หรือการท่องเที่ยวระหว่างต่างประเทศ (international tourism) ทั้งนี้เพราะรัฐบาลของหลาย ๆ ประเทศได้เล็งเห็นถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้นนั่นเอง

การท่องเที่ยวนับเป็นอุตสาหกรรมชนิดหนึ่งที่มีบทบาทอย่างมากในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เพราะเป็นอุตสาหกรรมที่ได้เข้ามามีบทบาทในทุก ๆ ภาคเศรษฐกิจของประเทศทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องโดยตรง ได้แก่ ธุรกิจโรงแรม บ้านพัก ธุรกิจร้าน

อาหาร กัดตาการ บริษัทการบิน บริษัทขนส่ง ธุรกิจตัวแทนการนำเที่ยว ร้านค้าปลีก ร้านขายของที่ระลึก เป็นต้น ส่วนอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องโดยทางอ้อมได้แก่ ธุรกิจช็อคโกแลต ธุรกิจประกันภัย ธุรกิจบริการในด้านการสื่อสาร ธุรกิจการแปรรูปสินค้าเกษตร ธนาคาร สถาบันการเงิน ธุรกิจก่อสร้างอาคาร ฯลฯ จะเห็นได้ว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมอื่น ๆ มากมาย หรือ ที่เรียกว่าเป็น The multiple effect industry หมายความว่า เมื่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวขยายตัว จะทำให้อุตสาหกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อมขยายตัวตามไปด้วย การขยายตัวของอุตสาหกรรมดังกล่าว ทำให้ระบบเศรษฐกิจมีการจ้างงานในทุก ๆ สาขามากขึ้นทำให้อัตราการว่างงานในระบบเศรษฐกิจลดลง ประชาชนมีรายได้สูงขึ้น สามารถยกระดับมาตรฐานการครองชีพให้สูงขึ้น และยังช่วยในเรื่องของความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่เป็นปัญหาของสังคมอยู่ในปัจจุบัน นอกจากนี้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวยังเป็นอุตสาหกรรมที่นำรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศ ซึ่งสามารถแก้ไขปัญหาคุลการชำระเงินของประเทศได้อีกด้วย ที่สำคัญอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวยังเป็นอุตสาหกรรมที่มีความโดดเด่นที่แตกต่างจากอุตสาหกรรมอื่นทั่วไปคือ เป็นอุตสาหกรรมที่มีการลงทุนน้อยแต่ได้ผลตอบแทนสูงและยังเป็นอุตสาหกรรมไม่ก่อให้เกิดมลภาวะอีกด้วย ดังนั้นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจึงถูกนำมาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจในหลาย ๆ ประเทศ

สาธารณรัฐ ประชาธิปไตย ประชาชนลาว (สปป.ลาว) เป็นอีกประเทศหนึ่งที่ได้สังเกตเห็นบทบาทและความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยเริ่มจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 3 (ค.ศ 1991-1995) จนถึงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 4 (ค.ศ 1996-2000) รัฐบาลได้มีนโยบายให้ความสำคัญและสนับสนุนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในทุก ๆ ด้าน เพื่อหวังที่จะให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้เข้ามามีบทบาทและมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศที่กำลังเผชิญอยู่ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาในเรื่องของการขาดดุลการค้า คุลการชำระเงิน ปัญหาเงินเฟ้อ ปัญหาความผันผวนของค่าเงินกีบ ปัญหาการว่างงาน และปัญหาเศรษฐกิจอื่น ๆ อีกมาก ดังนั้น ในช่วงปี ค.ศ 1999-2000 รัฐบาลได้กำหนดให้เป็นช่วงปีแห่งการท่องเที่ยวลาว ทั้งนี้เพื่อที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกให้เข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ทั้งนี้ก็เพื่อหวังว่านักท่องเที่ยวเหล่านั้นจะนำเงินตราต่างประเทศมาใช้จ่ายภายในประเทศให้มากขึ้นด้วย รายได้จากนักท่องเที่ยวดังกล่าวก็จะกระจายไปทั่วทุกสาขาเศรษฐกิจของทุกพื้นที่ทั่วประเทศ เมื่อระบบเศรษฐกิจโดยส่วนย่อยของประเทศเริ่มดีขึ้นก็จะส่งผลต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศดีขึ้นด้วยเช่นกัน

จากผลของนโยบายการเปิดประเทศ นโยบายทางด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ และนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ดังกล่าวจึงทำให้ สปป.ลาว กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ในภูมิภาคเอ

เสียชีวิตวันออกเสียงได้ ซึ่งเมื่อก่อนเคยเป็นประเทศที่ไม่ค่อยจะมีใครรู้จักมากนักแต่ปัจจุบันเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจและเป็นที่ยู่งักของนักท่องเที่ยวมากขึ้น อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีแนวโน้มขยายตัวมากขึ้น เริ่มตั้งแต่ ปี ค.ศ 1991 เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบัน เช่น ในปี ค.ศ 1991 มีจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด 37,613 คน เพิ่มขึ้นเป็น 614,278 คน ในปี ค.ศ 1999 หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณร้อยละ 49 ต่อปี ในส่วนของรายได้จากการท่องเที่ยวก็มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน โดยเพิ่มขึ้นจากปี ค.ศ 1991 คือ 2,250,000 เหรียญสหรัฐ เพิ่มขึ้นเป็น 97,265,324 เหรียญสหรัฐ ในปี ค.ศ 1999 หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณร้อยละ 62 ต่อปี (ตารางที่ 1.1)

ตารางที่ 1.1 รายได้จากการท่องเที่ยว อัตราการเจริญเติบโตของรายได้จากการท่องเที่ยว จำนวนนักท่องเที่ยว และ อัตราการเจริญเติบโตของนักท่องเที่ยวในช่วงปี ค.ศ 1991-1999

ปี ค.ศ	รายได้จากการท่องเที่ยว (เหรียญ สหรัฐ.)	อัตราการเจริญเติบโตของ รายได้ของการท่องเที่ยว (ร้อยละ)	จำนวนนัก ท่องเที่ยว (คน)	อัตราการเจริญเติบโต ของจำนวนนักท่องเที่ยว (ร้อยละ)
1991	2,250,000	-	37,613	-
1992	4,510,000	100.44	87,571	132.82
1993	6,280,000	39.25	102,946	17.56
1994	7,557,600	20.34	146,155	41.97
1995	24,738,480	227.33	346,460	137.05
1996	43,592,263	76.21	403,000	16.32
1997	73,276,904	68.09	463,200	14.94
1998	79,960,145	9.12	500,200	7.99
1999	97,265,324	21.64	614,278	22.08
เฉลี่ย	37,714,524	62.49	300,158	48.84

ที่มา : องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติลาว (อทท), ค.ศ 2000

จากจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว นั้นสามารถแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มแรกเป็นนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ (international tourists) กลุ่มที่สองเป็นนักท่องเที่ยวชายแดน (regional tourists) และกลุ่มสุดท้ายเป็นนักท่องเที่ยวที่เข้ามาใน สปป.ลาว เพื่อการต่อวีซ่า (tourists for visa extension) นักท่องเที่ยวทั้ง 3 กลุ่มนี้ กลุ่มที่ถือได้ว่าสำคัญมากที่สุดคือ นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ เนื่องจากเป็นนักท่องเที่ยวที่สามารถนำรายได้เข้าประเทศในสัดส่วนที่สูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ เช่น ในปี ค.ศ 1999 รายได้จากนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้มีถึงร้อยละ 67 ของรายได้จากการท่องเที่ยวทั้งหมด ถึงแม้ว่านักท่องเที่ยวกลุ่มนี้จะมีจำนวนที่น้อยกว่านักท่องเที่ยวกลุ่มอื่น ๆ ก็ตามแต่นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้มีระยะเวลาพำนักโดยเฉลี่ยแล้วประมาณ 5.5 วัน และมีรายจ่ายต่อวันโดยเฉลี่ย 75 เหรียญสหรัฐ (ตารางที่ 1.2 และตารางที่ 1.3)

ตารางที่ 1.2 จำนวนนักท่องเที่ยว ระยะเวลาพำนักเฉลี่ย รายจ่ายเฉลี่ยต่อวัน และรายได้จากการท่องเที่ยว ในปี ค.ศ 1999

ประเภท	จำนวนนักท่องเที่ยว(คน)	ระยะพำนักเฉลี่ย(วัน)	รายจ่ายเฉลี่ยต่อวัน(เหรียญ สหรัฐ)	รายได้ของการท่องเที่ยว(เหรียญ สหรัฐ)
นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ	158,715	5.5	75	65,469,938
นักท่องเที่ยวชายแดน	451,308	-	-	31,455,072
-ไทย (border pass)	299,396	1	30	8,981,880
-ไทย (passport)	56,709	4	70	15,878,520
-จีน(border pass)	8,323	4	50	1,664,600
-จีน(passport)	11,946	1	12	143,352
-เวียดนาม(border pass)	32,526	3	40	3,903,120
-เวียดนาม(passport)	39,222	1	12	470,664
-พม่า(passport)	3,186	3	26.66	412,936
นักท่องเที่ยวเพื่อขยายวีซ่า	4,255	3	26.66	340,315
รวม	614,278	-	-	97,265,324

ที่มา : องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติลาว (อทท), ค.ศ 2000

ตารางที่ 1.3 จำนวนนักท่องเที่ยวและสัดส่วนของนักท่องเที่ยว รายได้จากการท่องเที่ยวและสัดส่วน
ของรายได้จากการท่องเที่ยว ในปี ค.ศ 1999

ประเภท	จำนวน นักท่องเที่ยว(คน)	สัดส่วนของ จำนวนนักท่องเที่ยว แต่ละ ประเภทต่อนัก ท่องเที่ยวทั้งหมด (ร้อยละ)	รายได้จากการ ท่องเที่ยว (เหรียญสหรัฐ)	สัดส่วนของรายได้ ได้จากนักท่องเที่ยว ในแต่ละ ประเภทต่อรายได้ จากการท่องเที่ยว ทั้งหมด (ร้อยละ)
นักท่องเที่ยวระหว่าง ประเทศ	158,715	25.84	65,469,938	67.31
นักท่องเที่ยวชายแดน	451,308	73.47	31,455,072	32.34
- ไทย (border pass)	299,396	48.74	8,981,880	9.23
- ไทย (passport)	56,709	9.23	15,878,520	16.32
- จีน (border pass)	8,323	1.35	1,664,600	1.71
- จีน (passport)	11,946	1.94	143,352	0.15
- เวียดนาม (border pass)	32,526	5.29	3,903,120	4.01
- เวียดนาม (passport)	39,222	6.39	470,664	0.48
- พม่า (passport)	3,186	0.52	412,936	0.42
นักท่องเที่ยวเพื่อขยายวีซ่า	4,255	0.69	340,315	0.35
รวม	614,278	100.00	97,265,324	100.00

ที่มา : องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติลาว(อทท) , ค.ศ 2000

ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนนักท่องเที่ยวชายแดนแล้วพบว่ามีจำนวนที่มากกว่า แต่มีระยะ
การพำนักน้อยกว่าและค่าใช้จ่ายต่อวันก็ต่ำกว่าด้วย จึงทำให้รายได้จากนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้น้อยกว่า
นั่นเอง สำหรับนักท่องเที่ยวเพื่อขยายวีซ่านี้มีจำนวนน้อยมากเมื่อเทียบกับกลุ่มอื่น นอกจากนี้
นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ก็ยังมีระยะพำนักสั้น ผลที่ตามมาคือรายได้จากนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ก็จะมีน้อยกว่ากลุ่ม
อื่นๆ ที่กล่าวมาด้วย

จากการที่รายได้ของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นในแต่ละปีทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวกลายเป็นอุตสาหกรรมที่สามารถนำรายได้เข้าประเทศเป็นอันดับหนึ่งเมื่อเทียบกับการส่งออกสินค้าอื่นๆ ในปี ค.ศ 1998 (ตารางที่ 1.4)

ตารางที่ 1.4 รายได้จากการท่องเที่ยวและการส่งออกสินค้าหลักของ สปป.ลาว ในช่วงปี ค.ศ 1995-1998

(หน่วย: ล้านดอลลาร์สหรัฐ)

รายการสินค้าส่งออก	1995		1996		1997		1998	
	รายได้	อันดับ	รายได้	อันดับ	รายได้	อันดับ	รายได้	อันดับ
การท่องเที่ยว	24.7	4	43.6	4	73.3	3	79.9	1
เสื้อผ้าสำเร็จรูป	76.7	2	75.6	1	72.6	4	76.5	2
เครื่องไฟฟ้า	25.1	3	34.9	5	20.0	6	49.6	3
ผลิตภัณฑ์ไม้	88.3	1	70.6	2	79.3		41.2	4
แร่ธาตุ	-	-	-	-	-	-	29.4	5
กาแฟ	21.3	6	25.0	6	26.2	5	19.3	6
เครื่องประดับ	21.8	5	45.0	3	83.2	1	14.4	7
ผลิตภัณฑ์การเกษตร	13.7	7	17.7	7	16.5	7	-	-

ที่มา : องค์การท่องเที่ยวแห่งชาติลาว (อทท), ค.ศ 2000

จากตัวเลขในตารางดังกล่าวจะเห็นได้ว่าในปี ค.ศ 1995 รายได้จากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวนั้นอยู่ในอันดับที่ 4 โดยสินค้าส่งออกหลักที่ทำรายได้เป็นอันดับ 1 ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ไม้ พอมาในช่วงปี ค.ศ 1997 รายได้จากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้ก้าวขึ้นมาเป็นอันดับ 3 และต่อจากนั้นก็ก้าวมาเป็นอันดับ 1 ในปี ค.ศ 1998 ของรายได้จากการส่งออกสินค้าหลักของ สปป.ลาว จะเห็นได้ว่า อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอีกอุตสาหกรรมหนึ่งที่กำลังขยายตัวและมีบทบาทในภาคเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ

ดังนั้น การศึกษาเพื่อให้ทราบถึงศักยภาพในการแข่งขันและศักยภาพในการที่จะเป็นตลาดการท่องเที่ยวแห่งใหม่ในภูมิภาคนี้ ปัญหาและอุปสรรคของการท่องเที่ยวในปัจจุบัน จึงเป็นเรื่อง

สำคัญและจำเป็นทั้งนี้เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษารั้งนี้ไปเป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์การศึกษา

เพื่อให้การศึกษานี้มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว ให้มากที่สุด การศึกษานี้จึงมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

- 1) เพื่อทราบถึงข้อมูลพื้นฐาน ภูมิหลัง และการขยายตัวของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวใน สปป.ลาว ในช่วงปี ค.ศ 1991-1999
- 2) เพื่อศึกษาถึงศักยภาพในการแข่งขันของการท่องเที่ยวในช่วงปี ค.ศ 1994-1999 และศักยภาพในการเป็นตลาดท่องเที่ยวแห่งใหม่ ของ สปป.ลาว
- 3) เพื่อศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคของการท่องเที่ยวในปัจจุบันของ สปป.ลาว

1.3 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษานี้ส่วนใหญ่เป็นศึกษาในเชิงคุณภาพหรือการวิจัยเอกสารเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งข้อมูลที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นข้อมูลทุติยภูมิและจะอยู่ในช่วงปี ค.ศ 1991-1999 สำหรับการศึกษาศักยภาพในการแข่งขันของการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว นั้น จะศึกษาจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศต่าง ๆ เช่น ฝรั่งเศส อังกฤษ เยอรมนี สหรัฐอเมริกา แคนาดา ญี่ปุ่น และ ออสเตรเลีย โดยนักท่องเที่ยวที่มาจากประเทศต่าง ๆ เป็นนักท่องเที่ยวที่มีอัตราการขยายตัวสูงเมื่อเทียบกับนักท่องเที่ยวที่มาจากประเทศอื่น ๆ จากนั้นจึงคำนวณหาค่าดัชนีความได้เปรียบของ สปป.ลาว ในตลาดการท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่กล่าวมาเพื่อจะได้ทราบว่า สปป.ลาว นั้นมีความสามารถมากน้อยเพียงใดในการดึงดูดนักท่องเที่ยวจากประเทศต่างที่กล่าวมา และสามารถนำดัชนีความได้เปรียบนั้นไปเปรียบเทียบกับดัชนีความได้เปรียบกับประเทศเพื่อนบ้านอื่น ๆ เช่น ไทย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย สิงคโปร์ และจีน เพื่อจะได้ทราบว่า สปป.ลาว มีสามารถมากน้อยเพียงใดในการดึงดูดนักท่องเที่ยวที่มาจากประเทศต่าง ๆ ดังกล่าว จะได้ทราบสถานภาพการแข่งขันในตลาดการท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

1.4 นิยามศัพท์

Tourism : การท่องเที่ยวที่ประกอบด้วยธุรกิจที่เกี่ยวข้องทั้งทางตรง และทางอ้อม เช่น ธุรกิจการจัดนำเที่ยว ธุรกิจโรงแรมและที่พัก ธุรกิจอาหารและภัตตาคาร ธุรกิจขนส่ง ฯลฯ ส่วนธุรกิจที่เกี่ยวข้องทางอ้อม เช่น ธุรกิจผลิตของที่ระลึก ธุรกิจการผลิตสินค้าเกษตรกรรม ธุรกิจการผลิตสินค้าหัตถกรรม ฯลฯ เป็นต้น

Visitor (ผู้ที่มาเยือน) หมายถึง บุคคลที่เดินทางไปยังประเทศที่ตนมิได้พักอาศัยอยู่เป็นประจำด้วยเหตุผลใด ๆ ก็ตาม ที่มีไว้การประกอบอาชีพหรือเพื่อหารายได้

การขยายตัวของการท่องเที่ยว หมายถึง ความเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยวัดจากจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยว

ศักยภาพในการแข่งขันของการท่องเที่ยว หมายถึง ความสามารถในการดึงดูดนักท่องเที่ยวของประเทศหนึ่งเทียบกับอีกประเทศหนึ่ง หรือเทียบกับอัตราเฉลี่ยของเอเชียแปซิฟิก

New Destination (ศักยภาพในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่) หมายถึง จิตความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวในทุก ๆ ด้าน โดยพิจารณาตามองค์ประกอบของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เช่น โครงสร้างพื้นฐาน โรงแรมและที่พัก ร้านอาหาร สถานบันเทิง สถานที่ท่องเที่ยว ศักยภาพในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ ร้านค้าของที่ระลึก ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว การให้บริการการท่องเที่ยว และการโฆษณาประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

การศึกษานี้จะทำให้ทราบถึง ข้อมูลพื้นฐานและการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในช่วงปี ค.ศ 1991-1999 ทราบถึงศักยภาพในการแข่งขันของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในช่วงปี ค.ศ 1994-1999 ทราบถึงศักยภาพในการเป็นตลาดแห่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และสุดท้ายทำให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในปัจจุบัน ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ คาดว่าจะเป็นประโยชน์อย่างมากทั้งต่อภาครัฐบาล ภาคเอกชน และผู้ที่สนใจศึกษาในด้านการท่องเที่ยว เพราะจะเป็นข้อมูลพื้นฐานโดยเฉพาะต่อภาครัฐบาลในการวางแผนและกำหนดนโยบายการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของ สปป.ลาว ให้มีความเจริญก้าวหน้ามากขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งนี้เพื่อให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้เข้ามามีบทบาทอย่างมากในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าเทียบเท่ากับประเทศอื่น ๆ ได้